

op, enkel de wat ontdane oogjes in schichtige beweging.

— Leesboeken voor!...

Toen de kinderen gereed zaten, twee aan twee saamgescholen achter een leesboekje, en juffrouw van Hoorn met natte vingertop in haar eigen boekje de bladzij opdipte, beving haar een zoo trieste weehed, een zoo sterke walg van de monotone zinnnetjes, die ze al jaren in volgorde van buiten kende, dat ze het boek met een flap dichtsloeg en commandeerde:

— Leesboeken weg!

Beduusd gehoorzaamden de kleuters, zaten stil en uit het veld geslagen, te wachten. ... Ze kon 't niet beginnen... Dat eeuwige lesje van „Kees en Oom”... „Waar is Kees?”... „Kees is naar Oom”... „Oom en een hoed”... „Oom en een rat”... „Eet Oom een rat?”... Ze zou maar aanschouwing geven... Ze had wel geen lust om te praten, maar 't was voor de jongens amusanter... En een plaat kon je nog eens variëren: 't eene jaar zoo en 't andere zoo, maar die vervloekte, zeurige leesboekjes... En de jongens waren dan uit zichzelf stil... Hè, niet hoeven verbieden... Vooruit dan maar; nog een uur dan was het spelen en dan nog drie kwartier handwerken met de groote meisjes.. Bah, om misselijk van te worden...

Terwijl doffe wanhoop klopte in haar hoofd als het bonzen van zwaar, heet bloed, liep juffrouw Van Hoorn langs de blauwgrijs gekalkte muur, waar in twee rijen boven elkaar de platen voor het aanschouwingsonderwijs hingen... Het paard maar eens vandaag, daar kon je wel een uur mee doorzeuren...

Onwillig van gebaar en met een groote onverschilligheid voor het wel en wee van de plaat, die aan de hoeken eenige blutsen opliep, hing ze het gekleurde tafereel van het paard op... Toen, zonder animo, tikkend met het aanwijsstokje even op de bank:

— Wie bedenkt een zinnetje van de plaat?....

Terwijl de gladde, kleine voorhoofdjes in scherp-gespannen denk-aandacht rimpelden, droomde juffrouw van Hoorn nog even weg tot algeheele verlorenheid... Met een zucht wendde ze zich eindelijk tot de klas, waar al verscheidene vingertjes spichtig de lucht inspitsten, en ving aan te vragen...

Een oogenblik later dreunden de kinderen in koor:

— Een paard heeft twee oogèn en twee oorèn!

* * *

Vijf minuten voor twaalf was het tijd voor de meisjes van de vijfde en zesde klasse, om haar breikousen, merklappen en andere ingrediënten voor het onderwijs in de nuttige handwerken, op te bergen in de naaikistjes. Een paar van de handigste meisjes haalden de doozen op, zonder zich te bezeeren of haar kleeren vast te haken aan de breipennen, die in een strak bundeltje onder ieder dekseltje uitsprietten; vlug werden ze in stapeltjes op een plank in een kast geschoven en toen de deur, gierend met stroeve wioletjes op de verroeste rail, dichtrolde en juffrouw Van Hoorn zorgvuldig de sleutel borg, holden de meisjes zonder verdere aanmoediging weg, naar buiten, waar de felle Oostwind haar roode wangen stookte...

Een oogenblik later stond de onderwijzeres in het portaal, trappelend op de koude plavuizen. De knuffelige handen had ze dicht-op-elkaar geklemd tot kleine balletjes, in de gebolde zakjes van haar grijs-gestreepte manteljekker weggewrongen. Ze voelde zich daar armoedig staan, door de kleumsche samentrekking harer spieren nog kleiner dan anders en ze gruwde van zichzelf als ze langs haar lichaam afzag naar de beenen, die spichtig uit den ver-voetvrijen rok uitstaken. Ze wist haar gezicht strak worden, weggetrokken met scherpe lijnen langs den neus, en de lippen als iets wee-weeks en slaps in al die gespannenheid...

Een onderwijzer liep met haar mee op naar buiten... 'n Jonge struische boer met een bloeiend gezicht boven het heerige